

θεια». Και βγήκε ο κρηγογράφος της με όλα τα χιλιοειπωμένα πιχειρήματα να χτυπήσει τον κ. Έμμανουηλίδη, και μαζί τον Ψυχάρη, τον Παλλη και το «Νουμά».

Μα ή «Ημερησία», άλλη φημερίδα της Σμύρνης, που αντιπροσωπεύει τη φρόνηση και τη λογική, με το «Θεατή» της, τον κ. Γ. Αναστασιάδη, νέο μορφωμένο, διαβασμένο και πολύ δίκιο, απάντησε προς την «Αμαλθεία» βάνοντας το ζήτημα στη θέση που του έπρεπε. Έγραψε δηλαδή ο «Θεατής» πως άσκημα κάνουν όσοι χτυπάνε ασυλλόγιστα τους δημοτικιστάδες, από πρόληψη και προκατάληψη, και πως το καλύτερο που θα έπρεπε να κάνουν πριμιλήσουν για το ζήτημα, είναι να καθίσουν να διαβάζουν τα βιβλία αυτών που βρίζουν. Έγραψε ακόμα πως Ρωμιοί σαν τον Ψυχάρη και τον Παλλη, είναι τιμή για το Έθνος, και πως ο «Νουμάς» είναι απερισκεπής θανασιόφρων, το σοβαρότερον ελληνικόν φιλολογικόν περιοδικόν έως τώρα».

Τα τέτοια φωτεινά και γενναία λόγια της «Ημερησίας» δε συμμαζεύανε το Δάσκαλο της «Αμαλθείας». Ίσα ίσα τονέ κάμανε να ξαναπή για το ζήτημα τέτοιες και τόσες άνοησίες, που το κρηγο του κατανατσει σωστό περίοδοι ασυθυμίας για μάζ, τους δημοτικιστάδες... Και τί δε λέει ο άθεόροδος εκεί μέσα; Πώς είμαστε όχτροί του Έλληνισμού, «έγκληματία», πως προσπαθούμε να τους «χωρίσωμεν» από τους αρχαίους (!), πως «ημιλώμεν» μετά χλευασμού περί του Μαρκόβονος, πως είμαστε ξενομανείς (!) πως το έργο του Ψυχάρη είναι σκότιον, και πως ο «Νουμάς» έργαζεται υπέρ του έχθρου του. Ξέχασε μόνο για μάζ, πη για τί και πως ή κερά «Αμαλθεία» δέν έργαζεται υπέρ του έχθρου της, άλλ' υπέρ «πατρών».

Αυτά όμως τα σοφά πιχειρήματα δε φτάνουνε, για να κεραινοβοληθούνε «έπχξ διχ πκντός» οι δημοτικιστάδες. Για τούτο ο κ. κρηγογράφος της «Αμαλθείας», μάζ φερνει και τη γνώμη τω διακεκριμένων και διαπρεπών λογίων, και των παλαιμάχων διευθυντών. Δέν έχουμε βέβαια την όρεξη να ξανατυπώσουμε δω πέρα τα λόγια του διακεκριμένου λογίου κ. Πικανέλη, του διαπρεπούς κ. Βλάχου, και του παλαιμάχου διευθυντού κ. Κανελλίδη. Οι ιδέες και οι γνώμες των ανθρώπων του περασμένου αιώνα, είναι τόσο γνωστές, που κατανατσει ή επανάληψή τους κάμποσο κυριαστική για τους αναγνώστες του «Νουμά».

Έκεινο μόνο που μάζ έκαμε κακή έντύπωση, είναι το πως ο σοφολογιώτατος αυτός κρηγογράφος, έδγαλε στη μέση και την αγίατρευτη συνήθεια των κηχαρευουσιάνων, τη συνήθεια δηλαδή της χοντρης φευτιάς. Κ' έτσι βλέπει κανείς να διαστρέφονται

τα κείμενα τω δημοτικιστάδωνε μέσα στην κερά «Αμαλθεία» μ' έναν τρόπο πολύ ταχυόχτυλο και πολύ κακόπιστο. Κι' ακόμα βλέπει κανείς να αναφέρονται ιδέες του Παλλη για το 'Αρβανίτικο ζήτημα και για το Δουμπόλειο κληροδότημα, τόσο κακοήθικα διαστραμμένες, που μονάχα άνθρωπος που δέν έχει δυνατά πιχειρήματα, μπιρούσε να τις γράψει. Ο Παλλη έγραψε κάποτε, πως οι 'Αρβανίτες είναι αδέρφια μας και πως δέν πρέπει να τους πιχνούμε για όχτρούς. Κι' ακόμα πως όλοι οι Ρωμιοί έπρεπε να μην περιφρονούμε τ' 'Αρβανίτικα, παρά να τα μαθαίνουμε, και πως ο Δικδοχος και τα παιδιά του, ο Ρωμιοί που είναι πρέπει να μαθουνε κι 'Αρβανίτικα, πως το Δουμπόλειο Πανεπιστήμιο πρέπει να γίνη στην 'Αρβανίτια.

Ο Παλλη μιλήσε πολύ φρόνιμα, καθώς παντα, κι' αυτό θα φανή πιε φανερά από το κρηγο του 'Ερμουνα ή «Φυλή» που δημοσιεύεται στο σημερνό φύλλο του «Νουμά», και που μέσα ζεταζεται κοντά σε' άλλα και το ζήτημα αυτό. Η «Αμαλθεία» όμως διαστρέφοντας τα λόγια του Παλλη έγραψε πως οι δημοτικιστάδες λένε να μάθουνε Τσακωνικά τα παιδιά του Δικδοχου και το Δουμπόλειο Πανεπιστήμιο να γίνη στην Τσακωνία, κ' ή Τσακωνική να κηρυχτή εθνική μας γλώσσα!

Απ' αυτό φανταζεται κανένας πως πολεμάνε οι κηχαρευουσιάνοι. Με φευτια, με κακοήθεια, με άπιστια, με άδιαντροπία, με μπαμπασία. Αυτό όμως έκαμε τον κ. Έμμανουηλίδη να δικη κρητυρηθή και πάλι στην «Ημερησία», και να φανατίση τους δημοτικιστάδες της Σμύρνης τόσο, ώστε και δυό έπεισόδια να γίνουνε αυτές τις μέρες για το γλωσσικό ζήτημα στη Σμύρνη, που ασυνεταραζαν την κοινωνία όπως μάζ πληροφορησε ή 'Αθηναϊκή «Έστια».

Να, που βγαίνει σε κελό ο πόλεμος που κάνουμε της δημοτικής οι διάφοροι Σοφολογιώτατοι. Και δέν μπορεί να γίνη άλλοιως. Ο πόλεμος φέρνει την 'Αλήθεια, κι όταν φανερωθή ή 'Αλήθεια, ή Νίκη δέν είναι μακρια.

ΑΜΑΛΘΗΣ

Η ΛΑΓΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

είναι ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ για το λαό και δέχεται καταθέσεις από μιχ δραχμή κι' άπάνω.

Σου πλερώνει τόκο 4 1/2 % και σου δίνει πίσω τα χρήματά σου όποτε θελήσεις είτε όλα είτε μέρος απ' αυτά.

Η ΡΩΞΑΝΗ. Ά!... (βράζοντας στοιγγιά φωνή σωριάζεται σε πολτρόνι λιγοθυμισμένη).

(Βγαίνουνε στη σκηνή όλοι τρομισμένοι. Άλλος φωνάζει «Τί συνέβηκε;», άλλος «νερό! νερό!» κι άλλος «τι τούρβει κείνη τη στιγμή στο στόμα».)

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (ήσυχα). Μήν κάνετε έτσι. Δέν είναι τίποτα.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (κουτίζοντας την άνησυχα). Άστρούλα...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (δυνατά κι άργά). Κύριε Στρωτέ, βοηθήστε τη έρωμένη σας. περιποιηθείτε την άλυσίδα σας!...

(Ο Στρωτός δε βράζει μιλά, μα σκίβει το κεφάλι καταγής. Ο Στρατιδης ντραλίζεται κι άκουμπάει στον τοίχο. Ο Καλόκορδος στέκειται άπορώτως οά νάν πάζει χαμένα.)

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ (τραβώντας τα μαλλιά της). Πάζε, τρελλάθηκε το κορίτσι μου, τρελλάθηκε!...

Ο ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ (με συμπίονα). Τό καημένο!...

(Τελώνει το δράμα).

φωνή). Μή γελάτε, κυρία μου. Δε σας επιτρέπω να γελάτε. Γιατί όσα γελάτε με το φέρεμά μου, θα με κάμειτε και μένα να χιδιασω με το δικέ σας το φέρεσμο...

Η ΡΩΞΑΝΗ. Δέν ντρέπεσαι, κορίτσι έσύ και να ξομολογιέσαι έτσι άδιαντροπα τον έρωτά σου...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Δέν ξομολογήθηκα κανέναν έρωτα. Μα κι αν τόκανα, δέν έχω να δώσω λόγο σε κανένα. Αούτερη είμαι να κάμω ε.τι θέλω, όταν αυτό που κάνω είναι για μένα τίμο. (Ο έρωτάς μου θα είτανε πάντα τόσο άγρός, ξέρε το, που θα μπορούσα νάν τονέ φωνάζω στην κόσμο, να βγω στους δρόμους περιήφρανα άκομπαώντας άπάνου του. Ένώ ή δική σου ή άγάπη είναι θεμεμένη με την άμαρτία, με την άτιμία, με το έγκλημα, και μόνο στο σκοτάδι της νύχτας της είναι συχωρεμένο να ζει...

Η ΡΩΞΑΝΗ (ξυγώνοντας την και σφίγγοντας τις γροθιές). Παληοκαρίτσι!... Έτσι καθώς άγαπάς έσύ, άγαπάει το κάθε φευτικοσηματικό μοδιστρόνι...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Κ' έτσι όπως άγαπάς έσύ άγαπάει ή κάθε πόρνη! (Δίνοντας της ένα μπατίσο). Νά!

“Ο ΝΟΥΜΑΣ”

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Αθήνα Δρ. 3.— Για τις Έπαρχίες Δρ. 7. Για το Έξωτερικό Δρ. 10.

Για τις διαρχίες δεχόμεστε και τρίμηνες 2 Δρ. την τριμηνία συντρομής.

Κανένας δε γράφεται συντρομητής ή δε στείλει προσά τα συντρομή του.

10 λεφτά το φύλλο λεφτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάκια (Σύνταγμα, Ομόνοια, Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχόδρομου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στα βιβλιοπωλεία «Έστια» Γ Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Έκ του κατά Ζευγώλην—Ταμιουράς και Κόπανος - Τα δάκρια του κ. Σημαντήρα—Σοσιαλιστάδες...μοναρχικοί—Τό πρόγραμμα του κ. Φουρνιέ.

ΜΕ ΤΗ ΑΙΚΗ του Ζευγώλη δε δεξιλέυθηκε μοναχά το λαχέιο του σόλου δεξιλέυθηκε και ή διαπραία του Λαχέιου δεξιλέυθηκε και το ίδιο το Κράτος που κάνει άπολα όλες τις δουλιές του, κοιτάζοντας μοναχά, σαν πρόταγος λοταγής, να πάρει τους παράδες του κόσμου, κι άδιαφορώντας για όλα άλλα.

Ο Ζευγώλης είναι υπάλληλος από Υπουργείο των Έσω-οικιών και υπάλληλος ευπαιδευμένος, άφοδ ή προϊστάμενος του, ο κ. Πατριώτης, τον ήξερε, αν και συστηματικό χαροτοπάχη, για τίμο υπάλληλο και τοίχε τα πιστά. Ο τίμος λοιπόν υπάλληλος ήμα είδε πως σε κάθε κήρυση του λαχέιου ή πρότος αριθμός δέν είχε τουληθεί, ήθε να λαχέιο από κείνα πούχε στα χέρια του, το πάτησε άπάνου τον αριθμό που κούδε τις 100 χιλιάδες και το παρουσίασε νάν το δόνουσε κινά. Τα λαχέια τίποτα, είπαμε, τίχε στα χέρια του, ή σφραγίδα πη ταούσαν τους αριθμούς την είχε στα χέρια του, τον προϊστάμενό του τον είχε στο χέρι του, γιατί να μην όφειληθεί άτ' όλα αυτά, άφοδ μάλιστα ήξερε και τη φοβερή άταξία που βαλλίσε στα περίφημα αυτά λαχέια; Ο,τι έκαμε ο Ζευγώλης, μπορούσε να το κάνει κι όποιος άλλος; Ήθε να το τους κατώτερος υπάλληλους του λαχέιου. Στην ανεμοζάλη ή λίκος χιζέται και ή διαπραία του λαχέιου άποδείχτηκε σ' αυτή τη δική άληθινή ανεμοζάλη. Τό συμπέρασμά μας. Όσο κι αν καταδικάστηκε ή Ζευγώλης, το λαχέιο του Σόλου δε σόθηκε. Καταδικάστηκε κι

ΡΟΥΘ

ΚΕΦ. Α.

Και κείνες τις ήμέρες που κρινανε οι κριτάδες πείνα έπεσε στη γη, και πήγε καπιος άνθρωπος από Βηθλεέμ—Ίούδα να ξενοκρατήσε στη γη του Μωάβ, με τη γυναικα του και τους δυό γιους του. Τόνομά του είτανε Έλιμένεχ και τόνομα της γυναικας του Ναομί, και των παιδιών του Μααλώνας και Χελαιώνας, Έφραθαίοι από τη Βηθλεέμ Ίούδα. Και φτασανε στη γη του Μωάβ, και βρισκόντανε εκεί.

Και πέθανε ή Έλιμένεχ ή άντρας της Ναομί, κι άπόμεινε τούτη και οι δυό γιοί της. Και τούτοι πήρανε γυναικες Μωαβίτισσες. Τόνομα της μιανής είτανε Όρφα και τόνομα της άλληνής Ρούθ, και κη τοιχέσανε εκεί ως με δέκα χρόνια. Και πεθάνανε κ' οι δυό τους, κι ή Βααλώνας κι ή Χελαιώνας, κι άφράνεψε ή γυναίκα κι απ' άντρα κι από γιους.

Τότε σηκώθηκε τούτη και οι νυράδες της να φύγουνε από τη γης Μωάβ, γιατί άγροίχκε στη γη Μωάβ, πως πεσκέφτηκε ή Κύριος το Λαό του δίνον-